

Chương 205: Được Trờ Thành 'Người Quý Giá' Duy Nhất Với Charlotte

(Số từ: 4294)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

08:45 AM 26/04/2023

—Cuộc hôn nhân giữa tôi và Charlotte...

Giống như tôi nghĩ về nó, Charlotte cũng nghĩ về nó. Charlotte dường như nghĩ rằng điều đó không phải là không thể.

Tôi thực sự không nghĩ rằng nó là hoàn toàn không thể. Tuy nhiên, đó không phải là giữa cô ấy và Reinhardt, mà là giữa cô ấy và Valier.

Tuy nhiên, những gì Charlotte đang nói là cô ấy không thấy việc kết hôn với Reinhardt chứ không phải Valier là điều không thể.

Charlotte nheo mắt nhìn tôi khi thấy tôi đang hoảng loạn.

"Cái gì? Cậu có muốn từ chối nó một lần nữa? Cậu ghét tớ đến thế sao?"

"K-không! Không phải là tớ ghét cậu! Đó là bởi vì cậu đã nói điều gì đó như thế quá đột ngột!"

Chẳng phải Charlotte căn bản là đang cầu hôn tôi sao?

*Skip

Sẽ không lạ hơn nếu tôi không bối rối?

“Không phải ý đó sao? Điều đó có nghĩa là cậu thích tớ sau này?”

“T-tại sao cậu lại làm thế này với tớ...?”

Tôi đã nói tôi không ghét Charlotte, vậy tức là tôi phải thích cô ấy sao? Cô ấy muốn cái quái gì ở tôi? Charlotte tắc lưỡi.

“Vì vậy, cậu thậm chí không thể nói rằng cậu thích tớ. Cậu là một người rất kỳ lạ. Tớ thiếu cái gì sao?”

“L-làm ơn. Tớ sắp phát điên lên đây. Tớ không thể đưa ra câu trả lời cho cậu vì điều này giống như một cái bẫy cho dù tớ có làm gì đi chăng nữa.”

“Hừm. Được. Tớ sẽ ngừng bắt nạt cậu sau đó.”

Khi tôi về cơ bản cầu xin cô ấy trên mặt đất lạnh và cứng, nụ cười của Charlotte hiện lên trong mắt cô ấy như thể nói với tôi rằng cô ấy sẽ dừng lại trong giây lát.

“Chỉ là... tớ không biết cậu nghĩ hay cảm thấy thế nào. Ý tớ là, cậu có biết những suy nghĩ trong lòng tớ không?”

“Phải.”

Charlotte nói rằng cô ấy đã tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra để cô ấy kết hôn với tôi trong tương lai. Cô ấy không biết suy nghĩ của tôi, nhưng cô ấy biết suy nghĩ của chính mình, vì vậy Charlotte chỉ

tưởng tượng ra những viễn cảnh đó theo những gì cô ấy biết.

“Cậu và tớ chia sẻ một bí mật nào đó. Vì vậy, sau một thời gian, tớ có thể sẽ trở nên phụ thuộc về mặt cảm xúc vào cậu, thậm chí tớ có thể yêu cậu... Đó là những gì tớ nghĩ.”

Các vấn đề liên quan đến Valier.

Nếu Charlotte đang nói về những bí mật, nó sẽ là như vậy. Cá nhân tôi cũng đã chuyển những bức thư đó cho cô ấy.

Tuy nhiên, không phải tôi chỉ là một loại người liên lạc sao? Trên thực tế, Charlotte không thực sự dựa vào Reinhardt về mặt tình cảm, mà là Valier. Vậy làm thế nào mà cuối cùng cô ấy lại nghĩ rằng cô ấy có thể sẽ phụ thuộc vào tôi về mặt cảm xúc đến mức có thể bắt đầu yêu tôi?

“...Không phải là chàng trai đó sao?”

Như thể biết rằng tôi sẽ hỏi điều đó, Charlotte mỉm cười.

“Cậu không cần phải chuyển những lá thư đó nữa.”

Charlotte đang nở một nụ cười buồn nhất mà tôi từng thấy trong đời.

* * *

“...Tớ đã hành động khá ích kỷ cho đến nay. Trong khi cậu chấp nhận rất nhiều rủi ro, tớ thậm chí

chưa bao giờ nghĩ về mức độ nguy hiểm của những thứ này thực sự hoặc cậu cảm thấy thế nào về tất cả những điều này. Tớ biết cậu cảm thấy rắc rối vì về cơ bản cậu bị mắc kẹt giữa Bertus và tớ. Tất cả điều này có thể là gánh nặng đối với cậu, thậm chí cậu có thể sợ hãi. Tuy nhiên, tớ chưa bao giờ nghĩ đến khả năng đó”.

"Cảm ơn."

“Tớ nghĩ rằng mình đã coi thường quá nhiều thứ, chỉ nói lên lòng biết ơn của bản thân và không có gì hơn thế.”

“Tớ xin lỗi, Reinhardt. Tớ không nghĩ mình đúng khi hỏi những điều như vậy từ cậu chỉ vì tớ là Công chúa Đế quốc.”

“Cậu có thể miễn cưỡng hợp tác với tớ vì cậu có nguy cơ mất đi các thành viên trong băng đảng, những người giống như gia đình của cậu nếu cậu từ chối yêu cầu của tớ, nhưng tớ chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Có thể cậu không thực sự lo lắng về điều đó, nhưng tớ vẫn nên xem xét nó.”

“Là một người yêu cầu người khác đảm nhận công việc nguy hiểm như vậy, lẽ ra tớ nên cân nhắc xem người đó phải gánh chịu những loại rủi ro nào, họ sẽ cảm thấy áp lực như thế nào, họ phải sợ hãi như thế nào... Tớ thậm chí còn không nghĩ đến những vấn đề như vậy. ”

“Tớ đã cầu thả. Tất cả là lỗi của tớ, Reinhardt.”

“Lý do duy nhất khiến cậu đi vào nguy hiểm như này là vì yêu cầu của tớ.”

“Tốt hơn hết là cậu nên đứng về phía Bertus trong Class A.”

“Tuy nhiên, vì tớ, vì lòng tham của tớ, cậu đã tham gia vào cuộc chiến giằng co nguy hiểm này giữa bọn tớ.”

“Tớ đã đặt cậu vào tình thế nguy hiểm, tớ đã khiến cậu đau khổ, và sau đó tớ hành động như thể lòng biết ơn của tớ đã phải trả đủ cho những gì cậu đã làm.”

“Cậu không có lý do gì để giúp tớ cả. Những gì tớ đã làm với cậu cho đến thời điểm này không gì khác hơn là sự ép buộc.”

“Vậy, Reinhardt. Tớ muốn xin lỗi vì hành động của mình cho đến thời điểm này.”

“Cậu không cần phải chuyển những lá thư đó cho tớ nữa. Tớ đã nhận được rất nhiều từ cậu. Cuối cùng thì cậu cũng có thể dừng bước đi trên dây nguy hiểm đó. Cuối cùng thì cậu cũng có thể chọn chỉ đứng về một phía”.

“Về phía Bertus.”

“Tớ không khó chịu về điều đó, tớ không đáng bị như vậy.”

“Nếu cậu đứng về phía tớ, cậu sẽ trở thành kẻ thù của Bertus. Tuy nhiên, nếu cậu đứng về phía Bertus, tớ sẽ không bao giờ là kẻ thù của cậu.”

Charlotte chỉ lặng lẽ nhìn tôi sau khi nói xong. Cô ấy không lo lắng về lời tiên tri hôn nhân đó hay những thứ tương tự.

—Bức thư...

Charlotte cảm thấy thất vọng về bản thân vì bản thân đã không nghĩ đến việc tôi phải chịu áp lực như thế nào khi gửi những lá thư đó.

Đó là lý do tại sao Charlotte cảm thấy rất khó chịu khi ở gần tôi.

Tôi không thực sự cảm thấy khó khăn, mặc dù.

Tuy nhiên, cô ấy cảm thấy có lỗi với tôi.

Tôi không biết Charlotte lấy ý tưởng đó từ đâu, nhưng Charlotte đã nói với tôi rằng tôi có thể ngừng gửi những lá thư đó.

“Vậy thì... cậu sẽ chuyển những bức thư đó... thông qua người khác chứ? Nó có giống như vậy không?”

Nếu tôi dừng lại, một người khác sẽ phải đích thân đến thăm Eleris. Tôi đã không nghĩ về điều đó trước đây. Điều đó sẽ làm phức tạp mọi thứ khá nhiều.

Tuy nhiên, Charlotte chỉ lắc đầu.

“Không, tớ sẽ không để bất kỳ ai khác chuyển thư.”

Câu trả lời của cô hoàn toàn bất ngờ.

“Cậu không biết đúng không? Chỉ có ba người biết tung tích của chàng trai đó. Cậu, tớ, và Pháp sư đó.”

“Tớ thậm chí còn không nói với bất kỳ người nào của mình. Vì một số lý do, giờ tớ đã hoàn toàn không thể nói với bất kỳ ai khác.”

Vì vậy, nếu cô ấy không để bất kỳ ai khác giao chúng, liệu Charlotte có tự mình mang chúng đến Eleris không?

“Vậy... vậy thì cậu định làm gì?”

“Tớ sẽ không liên lạc với cậu ấy nữa.”

Khi Charlotte gọi cho tôi qua thiết bị liên lạc của tôi, giọng cô ấy có vẻ đầy quyết tâm như thể cô ấy vừa quyết định điều gì đó. Charlotte không cố thương lượng với tôi hay bất cứ điều gì tương tự.

Cô đã quyết định cắt đứt mọi liên lạc với Valier.

Charlotte đã không nói với bất kỳ người nào của mình về nơi ở của Valier, giữ bí mật. Lúc đầu, cô ấy làm vậy vì nghĩ rằng càng ít người biết càng tốt, nhưng sau đó Charlotte không thể nói với họ vì một lý do hoàn toàn khác.

Mỗi lần tôi phải giả vờ đưa thư cho cô ấy, viết thư và đọc thư trả lời của Charlotte, tôi cảm thấy tội lỗi đâm vào tim mình.

Tôi sẽ không phải viết những lá thư kinh khủng này nữa.

Đó sẽ là tuyệt vời.

“Điều tớ muốn nói là, cậu không cần phải chấp nhận bất kỳ rủi ro nào nữa.”

Tuy nhiên, nếu Charlotte sợ rằng cô ấy đã khiến tôi gặp nguy hiểm và cảm thấy tội lỗi vì cô ấy nghĩ rằng cô ấy đã buộc tôi phải làm điều gì đó, thì Charlotte không cần phải như vậy.

Charlotte không nên ép mình phải cắt bỏ thứ mà mình không muốn phải cắt bỏ trong khi mang về mặt buồn bã như vậy.

"Có vẻ như cậu vẫn không có chút manh mối nào về tớ?"

"...Cái gì?"

Trong khi Charlotte nói rất nhẹ nhàng và dịu dàng thì tôi lại nói khá thô bạo.

Cách ai đó sẽ nói chuyện nếu họ cảm thấy tức giận.

Theo cách mà tên khốn Reinhardt sẽ làm.

“Tớ là một tên khốn sẽ hét vào mặt cậu nếu tớ không muốn làm điều gì đó.”

Charlotte nhìn tôi, hơi bối rối khi những lời cay nghiệt đó đột ngột thoát ra khỏi miệng tôi. Tôi đoán rằng cô ấy không ngờ tôi lại phản ứng như vậy.

Vâng, Reinhardt mà mọi người biết là một tên khốn điên rồ. Anh ấy là kiểu người sẽ khó chịu nếu mọi thứ không diễn ra theo cách của mình, điều này sẽ khiến anh ấy hành động theo cách nóng nảy của mình. Và nếu ai đó hành động như một thằng khốn nạn, Reinhardt sẽ hỏi thằng họ tại sao họ lại hành động như một thằng khốn nạn—bất kể người đó là ai.

Lần đầu tiên nói chuyện gay gắt với Charlotte, tôi đã hỏi cô ấy rằng liệu cô ấy có quên mất tôi là loại người như thế nào không.

“Nếu tớ nghĩ yêu cầu của cậu là phân, thì tớ đã nói rằng đó là phân rồi. Vì vậy, tớ đã bao giờ làm điều đó chưa?”

“Không... Cậu không có.”

“Nhìn thấy chứ? Tớ đã làm những thứ đó vì tớ muốn.”

Đôi mắt của Charlotte mở to trước lời nói của tôi.

“Tớ chỉ hét lên bất cứ điều gì xuất hiện trong đầu và làm bất cứ điều gì tớ muốn. Cậu cũng không ngoại lệ.”

KHÔNG.

Charlotte là một ngoại lệ...

Và Bertus cũng vậy...

Nhưng hiện tại, tôi chỉ cần đặt nó như vậy!

“Tớ đã làm điều đó bởi vì tớ muốn. Ý tớ là, tớ đã không làm thế nếu tớ không muốn, vì vậy những lo lắng và lời xin lỗi của cậu là vô nghĩa.”

Những giọt nước trong veo đang dần hình thành nơi khóe mắt Charlotte.

“Vì vậy, nếu cậu muốn tớ chuyển những bức thư đó một lần nữa, đừng nghĩ về những thứ vô dụng đó và hãy đưa chúng cho tớ.”

"Cậu muốn giao chúng?"

“Cậu muốn giao chúng đúng không? Ý tớ là, dù sao thì việc giao những mẫu giấy nhỏ đó có gì khó khăn đến vậy?”

Nước mắt lăn dài trên mắt Charlotte; rồi cô nhìn tôi với nụ cười bất lực trên môi.

Charlotte đang khóc, vậy mà, cô ấy lại đang cười.

“Ừm... Vậy đó là những gì cậu sẽ nói, đúng như dự đoán.”

Charlotte thậm chí có mong đợi điều đó sẽ xảy ra không? Cô ấy có biết tôi sẽ phản ứng như vậy không? Charlotte lau nước mắt bằng khăn tay.

“Tuy nhiên, không sao đâu, cậu thực sự không cần phải chuyển những bức thư đó nữa.”

Charlotte nói những lời này với ánh mắt buồn bã.

Có vẻ như cô ấy đã quyết định về Valier, bỏ vấn đề với tôi sang một bên.

“Tại sao... nếu hỏi như vậy có quá thô lỗ không?”

“...Điều đó không thô lỗ. Đó chỉ là một câu hỏi khó trả lời.”

Charlotte hơi cúi đầu khi đối mặt với tôi. Tôi không khỏi ngạc nhiên vì không ngờ cô ấy lại hành động như vậy.

“Cảm ơn rất, rất nhiều, Reinhardt.”

Kể từ thời điểm đó, tôi không phải chuyển thư cho Charlotte nữa.

Tôi không phải tự hành hạ mình bằng cách viết những câu trả lời không có gì ngoài những lời dối trá nữa.

Tuy nhiên, đối với tôi, việc chứng kiến Charlotte vật lộn với nỗi buồn của chính mình như thế còn đau đớn hơn nhiều.

Nhưng tôi không thể nói gì với cô ấy.

Charlotte không khóc to, tuy nhiên cô ấy đã rơi một vài giọt nước mắt và cô ấy đã lau đi.

Sau một thời gian, cô ấy đã bình tĩnh trở lại. Charlotte lại quay sang tôi với một nụ cười khá ngượng ngịu.

“Tớ xin lỗi, cuối cùng tớ luôn cho cậu thấy mặt xấu xí này của mình.”

“Tớ sẽ chỉ coi đó là một vinh dự.”

Chẳng phải thực sự khá tệ khi Công chúa Đế quốc là người duy nhất cuối cùng lại bộc lộ mặt yếu đuối của mình sao?

“Dù sao thì, đó là điều tớ muốn nói. Từ giờ trở đi cậu không cần phải gửi bất kỳ bức thư nào nữa. Vì vậy, cậu không cần phải đi trên dây giữa tôi và Bertus nữa.”

Charlotte nói rằng cô ấy sẽ không oán giận hay coi tôi là kẻ thù của mình ngay cả khi tôi hoàn toàn đứng về phía Bertus. Khi tôi nghĩ về nó, tôi chỉ liên lạc với Charlotte vì yêu cầu đó. Nếu tôi không phải chuyển những bức thư đó nữa, sẽ không có lý do gì để tôi có bất kỳ mối liên hệ nào với Charlotte.

Vì vậy, về cơ bản cô ấy đã để tôi đi.

KHÔNG.

“Vậy chúng ta có nên giả vờ như không biết nhau từ giờ trở đi hay gì đó không?”

“Chúng ta... nên, không nên...?”

Charlotte có vẻ hơi choáng váng khi tôi nói điều đó mà không chút do dự.

“Đó không phải là điều đáng buồn sao?”

“H-hả?”

Khi tôi ném quả bóng nhanh mà tôi sẽ buồn về cô ấy, Charlotte dường như còn sốc hơn.

“Tất nhiên, tớ không thể nói rằng tớ thích gần như bị ép giữa Bertus và cậu, nhưng nếu cậu chỉ bảo

tớ bám lấy Bertus, điều đó không có nghĩa là cậu thực sự chỉ đang lợi dụng tớ sao? Cậu không nghĩ vậy sao?”

“C-chà... tớ sẽ, phải không?”

“Tớ nghĩ chúng ta đã là bạn. Đó là lý do tại sao tớ đã giúp cậu cho đến nay.”

“B-bạn?”

“Phản ứng sốc đó là sao vậy? Cậu có thực sự chỉ nghĩ về tôi như 'Henchman One' không?”

“K-không! KHÔNG! Không có gì! Tớ chưa bao giờ nghĩ về cậu như vậy!”

Mặt Charlotte đỏ bừng và cô lắc đầu nguầy nguậy. Tôi cảm thấy như mình đã loay hoay trước Charlotte cho đến lúc đó. Tuy nhiên, vì cô ấy cảm thấy rất có lỗi với tôi, nên cô ấy có vẻ rất bối rối khi tôi thốt ra những lời đó.

Người ta có thể nói rằng các bảng đã thay đổi.

Mặc dù những gì tôi đang nói khá vô nghĩa, Charlotte vẫn nói lắp như vậy.

“Vậy... chúng ta là bạn à?”

“C-cái đó... Cái đó...”

Khi tôi hỏi cô ấy điều đó với một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt tôi, đôi môi của Charlotte khẽ run lên khi cô ấy hơi ngẩng đầu lên. Có thể Charlotte cảm thấy xấu hổ không chịu nổi khi phải tự mình

nói ra, hoặc có thể tình huống đó dường như hoàn toàn nực cười đối với cô ấy.

"Như vậy là có hay không?"

"Nó... nó... Urg..."

Đó là điều tôi thường nói khi cố gây áp lực với ai đó. Đó là thứ tôi đã sử dụng khi Cayer gây sự với tôi.

Trong học kỳ thứ hai, tôi có thể nói những lời đó với Công chúa Đế quốc—mặc dù chi tiết hơi khác một chút.

Rốt cuộc, tôi không phải là bạn với anh chàng kia!

"C-cái đó... Đúng vậy..."

Có lẽ vì cảm thấy xấu hổ hoặc nhục nhã nên cô khẽ gật đầu, mặt đỏ bừng, người khẽ run.

"Vì vậy, rõ ràng cậu có thể nhờ một người bạn giúp đỡ hoặc điều gì đó tương tự, cậu cũng có thể gặp họ trên đường trở về và nói chuyện với họ, vì vậy đừng nghĩ quá nhiều về điều này."

"Cậu quá thông minh. Đôi khi đó là gốc rễ của các vấn đề của cậu."

Nếu Charlotte muốn diễn giải một tình huống theo hướng xấu, cô ấy sẽ luôn tưởng tượng ra tình huống xấu nhất.

Tôi chỉ làm những gì tôi đã làm vì Charlotte yêu cầu tôi, và sau khi cô ấy bắt đầu nghĩ rằng cô ấy

có thể đã ép buộc tôi, Charlotte tin rằng bằng cách nào đó bản thân đã mắc một sai lầm lớn.

Rốt cuộc, dành quá nhiều thời gian một mình với những suy nghĩ của một người sẽ dẫn đến nhiều vấn đề.

Tất nhiên, tôi cũng đã dành một khoảng thời gian không lành mạnh ở một mình với những suy nghĩ của mình.

Tôi cũng nhận thấy rằng Charlotte không thoải mái khi ở gần tôi, vì vậy tôi cũng để trí tưởng tượng của mình chạy theo những hướng rất kỳ lạ. Trí tưởng tượng của tôi khác xa với những gì thực sự đang diễn ra.

Cả Charlotte và tôi đều đã tự mình suy nghĩ sâu sắc về đối phương, đưa ra nhiều giả định khác nhau.

Và cả hai chúng tôi đã hoàn toàn sai.

Cuối cùng, chúng tôi phải đối đầu với nhau để tìm ra sự thật. Charlotte hơi sững sờ khi nghe nói rằng gốc rễ của vấn đề là cô ấy quá thông minh.

Sau đó cô hít một hơi thật sâu. Khi sắc mặt trở lại bình thường, Charlotte nhìn tôi với một nụ cười tinh nghịch trên môi.

“Phải, chúng ta là bạn. Vì vậy, hãy để tớ hỏi cậu một cái gì đó.”

"Được thôi, cứ tự nhiên."

“Có phải Bertus cũng là bạn của cậu không?”

“...Huh?”

Tôi hơi bất ngờ vì câu hỏi đó xuất hiện vào thời điểm khá bất ngờ.

“Bertus cũng là bạn của cậu à?”

“Ý tôi là, đó là... Chà. Sẽ thật tuyệt nếu cậu ấy nghĩ như vậy, tớ đoán vậy...”

Bertus và tôi có thực sự là bạn không?

Tôi chắc chắn coi Charlotte như một người bạn, nhưng tôi không biết Bertus thực sự nghĩ về tôi như thế nào. Hơi nghiêng đầu, Charlotte mỉm cười với tôi.

“Chà, cậu có nghĩ rằng cậu thực sự gần gũi với Bertus hơn là với tớ không?”

Charlotte chắc chắn đang cười, nhưng không hiểu sao nó có vẻ hơi đe dọa. Cái gì? Cô ấy nghĩ rằng tôi gần gũi với Bertus hơn? Đó phải là một sự hiểu lầm. Mặc dù tôi hơi ngạc nhiên trước hành vi của Bertus, nhưng nếu tôi phải chọn người mà tôi thân thiết nhất, đó rõ ràng sẽ là Charlotte!

Bertus không chỉ cố giết Charlotte mà cả tôi nữa!

“K-không? Tớ không nghĩ như vậy, mặc dù? Điều gì làm cho cậu nghĩ vậy?”

“Vậy tại sao cậu lại nhờ Bertus giúp đỡ công việc kinh doanh mới của Băng đảng của cậu mà không phải tớ?”

Ah. Tôi cảm thấy não mình đóng băng trong giây lát khi nghe những lời của Charlotte.

Đó là vì điều đó!

Bertus đã nói với Charlotte, vì vậy cô ấy đã phát hiện ra!

“Cậu phải nghĩ rằng tớ không đáng tin cậy, hoặc cậu tin rằng Bertus có thể làm tốt hơn tớ, hoặc cậu chỉ hỏi anh ấy vì cậu thân thiết với anh ấy hơn, phải không?”

'Tại sao cậu hỏi Bertus trong khi có thể hỏi tớ? Tớ đã nghĩ chúng ta đã là bạn. Ồ, vậy là cậu hỏi Bertus vì cậu thậm chí còn thân thiết hơn với anh ấy, phải không?'

Đó là điều mà Charlotte dường như đang hỏi bằng đôi mắt của mình.

Charlotte có trở nên buồn bã sau khi nghe về điều đó không?

Không, có phải Charlotte đã đi đến kết luận rằng tôi có thể thực sự ghét cô ấy hoặc sợ cô ấy sau khi suy nghĩ một lúc về điều đó không?

“C-cậu biết đấy, vì hoàn cảnh giữa chúng ta và bầu không khí đó, tớ thực sự có thể không...”

“Cậu không thể làm thế? Tại sao?”

“Ý tớ là... nếu tớ đến gặp cậu và đột nhiên xin cậu một đặc ân ngay sau khi Dettomolian nói với

chúng ta rằng chúng ta sẽ kết hôn với nhau. á! Đó sẽ là một chút nhiều!"

"Ah."

Có vẻ như Charlotte chỉ nhận ra khi tôi đưa ra yêu cầu đó.

Sẽ thực sự kỳ lạ nếu tôi chỉ hành động như thể tôi không quan tâm chút nào, vì vậy không đời nào tôi có thể hỏi cô ấy như vậy!

Cả mặt tôi và Charlotte đều đỏ bừng. Sau khi nói chuyện nhiều, cuối cùng chúng tôi quay lại chủ đề đầu tiên bắt đầu mọi thứ.

—Lời tiên tri của Dettomolian...

Chúng tôi không nói gì trong một lúc.

Cuối cùng, Charlotte mở miệng sau khi lắp bắp một chút.

"Nhưng thực sự... Thành thật mà nói, hãy để tôi hỏi cậu một câu hỏi nữa."

"...Nó là gì?"

Charlotte nhìn tôi chằm chằm.

"Em không đủ hấp dẫn trong mắt anh sao?"

"...Huh?"

"Vậy, em có đủ hấp dẫn hay không?"

“T-tại sao cậu lại hỏi tớ những thứ như thế?!”

"KHÔNG! Cậu! Cậu đã từ chối một cách kỳ lạ bởi ý tưởng kết hôn với tớ! Cậu không nên vui mừng sao? Dù Ellen Artorius có đẹp đến đâu, thì làm sao tớ thua kém cô ấy được? Tớ biết rằng có một số điểm tớ kém xa cô ấy, nhưng tớ cũng có nhiều điểm tốt, phải không?"

"Tại sao đột nhiên cậu lại nói về cô ấy?!"

"Dù sao thì, ngoại hình của tớ vẫn ổn, phải không?! Chỉ nói với tớ! Có hay không!"

'Có hay không.' Charlotte ném thẳng vào tôi câu hỏi mà tôi đã hỏi cô ấy. Chúng tôi đã nói về những điều khá nặng nề cho đến thời điểm này, nhưng sau khi chúng tôi tuyên bố rằng chúng tôi là bạn bè, tại sao cuộc trò chuyện lại đột nhiên trở nên như vậy?

"Vâng! Cậu thật hấp dẫn! Ah! Tớ xin lỗi!"

"...Nghe điều đó từ cậu, có vẻ như tớ đã ép buộc cậu làm điều đó, cậu không nghĩ điều đó còn tệ hơn sao?"

"...Cậu muốn gì ở tớ đây?"

"...Tớ cũng không chắc nữa."

Câu trả lời của Charlotte càng trở nên lạnh lùng hơn khi nghe câu trả lời của tôi.

Charlotte chỉ đơn giản là vươn vai với vẻ mặt ủ rũ trước khi thở dài.

"Cậu..."

Sau đó cô ấy mỉm cười với tôi.

“Xin chúc mừng, Reinhardt.”

"Chuyện gì?"

“Vì đã trở thành người bạn thứ hai của Công chúa Đế quốc Gradias.”

Charlotte dường như hòa đồng với mọi người trong Class B.

Tuy nhiên, có vẻ như cô ấy đã vạch ra một ranh giới giữa họ và chính mình trong tâm trí. Là bạn bè có ý nghĩa rất lớn với Charlotte?

Tôi biết ai là người đầu tiên mà không cần Charlotte nói với tôi.

—Người thứ hai...

Vì vậy, cuối cùng, tôi sẽ là người bạn duy nhất của Charlotte. Thấy tôi như vậy, Charlotte cau mày và cười một cách tinh quái.

“Hãy coi đó là một vinh dự.”

“Vâng, vâng, thật vinh dự.”

“Có vẻ như cậu ngày càng thoải mái hơn với tớ, vì vậy tớ sẽ chỉ coi đó là một dấu hiệu tốt. Mặc dù cậu đã hành động hơi bần...”

Charlotte đang xem cá bơi trong ao.

Nỗi buồn sâu thẳm ẩn sâu bên trong cô không thể nhìn thấy được.

“Hãy cố gắng hết sức... Hay gì đó.”

"Vâng."

Tôi không biết chúng tôi nên làm gì hay tốt nhất.
Nhưng chúng tôi chỉ nên làm hết sức mình.
Điều đó dường như là một hình thức an ủi đối với
tôi.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra
chương nhé.)*

Thanks For Reading